

1. EINDELIJK ... VAKANTIE

30 juni 2007

Vandaag is de laatste schooldag. Eindelijk! Het is al heerlijk zomers weer! Nog één uur geschiedenis en dan voorlopig niet meer naar school ...

Zuchtend kom ik de klas binnen. Bah, we zouden nog een 'leuke' opdracht krijgen ... Hoe krijgt Huijgens het verzonnen om het laatste uur nog over een of andere Russische tsaar te beginnen! Na nog een verveelde zucht geef ik me over: het moet maar. Ik heb mezelf al beloofd: ná dit uur gaat mijn schooltas voor de komende weken niet meer open!

Maar we hebben mazzel. Meneer Huijgens is op zijn voornemen teruggekomen en hij stelt voor om met z'n allen het klaslokaal te gaan opruimen. Met veel gelach en gejoel vliegen de tafels en stoelen het lokaal uit. In een mum van tijd staan ze allemaal opgestapeld op de gang. Valt dat even mee!

'Nou, dat hebben jullie snel gedaan!' prijst Huijgens. 'We zullen eindigen en dan mogen jullie naar huis.'

Het is opvallend snel stil, iedereen wil zo vlug mogelijk aan zijn vakantie beginnen.

Samen met mijn vriendinnen Rose en Janna blijf ik in het lokaal. Meneer Huijgens is ondertussen al naar huis gegaan. Ik word straks opgehaald van school. 'k Hoop maar dat het niet te lang duurt, we hebben hier niets meer te zoeken. Het lokaal is helemaal leeg, alleen de bureaustoel op wielen staat er nog. Lachend plof ik op de stoel. Spontaan begint hij te rijden! Rose rent achter me aan en we scheuren door het lokaal.

'Haha, ik ben een oud omaatje in een rolstoel!'

'Kom, we gaan de gang op!' roept Rose. 'Daar kunnen we nog veel harder scheuren!'

Net als we in volle vaart de deur van het klaslokaal naderen, wordt deze opengetrokken door de conciërge. In een flits zie ik zijn verbaasde gezicht.

'Wat is ...?' Maar meer kan de arme man niet uitbrengen, want Rose kan de stoel niet meer stoppen en ik kom tot stilstand tegen de dikke buik van de conciërge.

'Waar halen jullie de brutaliteit vandaan!' roept hij. 'Het is dat het bijna vakantie is, anders hadden jullie een paar uur terug moeten komen!'

Lachend ren ik met Rose en Janna naar buiten.

'Haha, wat schrok die man, zeg!'

'Hij is vast meteen aan vakantie toe!'

Nog nagenietend lopen we met z'n drietjes over het schoolplein.

'Hé, daar komt onze auto al aan! Fijne vakantie, hè, we zien elkaar nog wel!'

Snel spring ik op de achterbank en sla de deur met een klap dicht. Op weg naar Katwijk aan Zee.

Het is eindelijk vakantie!

'Wie het eerste door is!' roep ik uitgelaten naar oma.

Met de hele groep rennen we naar de zee. Het is nog vroeg.

Als ik bij opa en oma logeer, gaan oma en ik met nog meer vrouwen uit het appartementencomplex 's ochtends vroeg eerst in de zee zwemmen.

'Wat een hoge golven!' roept oma uit.

Vlak voor ik het water induik, roep ik nog snel: 'Gelukkig hangt de rode vlag er niet, ondanks de wilde zee!'

Zodra we van het strand thuiskomen bij oma, spring ik gauw onder de douche. Ik voel me heerlijk opgefrist. De zee is nog best koud aan het begin van de zomervakantie. Het is niet niks: zo uit je warme bed meteen de koude zee in ...

Opa heeft de tafel al gedekt. Tijdens het ontbijt maken we ook vast ons eten voor vanmiddag klaar.

'Wat gaan we vandaag doen, opa?'

Heel kort na de logeerpartij bij opa en oma gaan we écht op vakantie. Ik heb eigenlijk m'n koffer nauwelijks uitgepakt als mama roept: 'Martine, heb je je koffer al ingepakt? Nee? Gauw beginnen dan, er staat al een koffer klaar in de gang.'

Met een beetje tegenzin loop ik naar boven. Bah, het is zulk lekker weer! Eigenlijk heb ik geen zin om mijn koffer in te pakken. Hopelijk is het in Groningen ook mooi weer. Even kijken. Wat moet ik allemaal meenemen? Zwemkleding, badlaken, zonnebril ...

Hè hè, alles ligt op m'n bed. Eerst die koffer maar eens gaan halen.

Dit jaar hebben m'n ouders een motorboot gehuurd in Groningen. Dat doen ze wel vaker. Vaarvakanties zijn onze leukste vakanties!

Zodra de koffer op de grond staat, mik ik er de spullen in. Ik wil zo snel mogelijk naar buiten!

Hé, wat raar! Ik kan niet op mijn knieën zitten ... Mijn rechterknie wil niet meer helemaal buigen. Maar ja, de zee bij oma was ook zó wild! En we hebben daarna nog een lange wandeling gemaakt ... Ik had natuurlijk kunnen bedenken dat ik daar

spierpijn van zou krijgen. Zittend op één knie leg ik alle spullen in de koffer.

Zodra ik klaar ben, roept papa: 'Zet je koffer maar bij de voordeur, Martine, dan kan ik hem vanavond in de auto zetten.'

'Creun ... wat is het vroeg! Nog maar half 6!' Zuchtend kom ik overeind. Welke dag is het ook alweer? O ja, zaterdag. Vandaag gaan we op vakantie! Snel kijk ik nog even rond in mijn dolfijnenkamer. Nee, niets vergeten.

Zou Alicia al wakker zijn? Zachtjes sluip ik de gang over naar de kamer van mijn kleine zusje. Nou ja, klein ... Dat mag ik vast niet van haar zeggen, want ze zit al in groep drie!

Ze slaapt nog. 'Hé zus, word eens wakker! We gaan vandaag op vakantie!'

Na zo'n drie uur rijden komen we al zingend met z'n vieren aan in Groningen. Voordat we bij de boot zijn, stoppen we nog even op een parkeerplaats. Alicia en ik lopen een rondje. Hè hè, even de benen strekken!

'Hoe zou de boot eruitzien?' vraagt Alicia.

'Ik weet het niet, we zien hem zo.'

'Ik heb geen zin meer in rondjes lopen!' roept Alicia. 'Tikkie, jij bent 'em!' en weg is ze. Snel ren ik haar achterna. Jammer dat dat been zo'n pijn doet! Ach, niet aan denken, het is nu vakantie! Dat gaat vanzelf wel weer over.

'We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal – helemaal!'

En inderdaad, nog één bocht en dan zijn we er! Helaas regent het als we de auto gaan uitladen. 'Kom, allemaal even meehelpen, dan is het zo gebeurd.'

We moeten met de spullen eerst de steiger af naar beneden – hij is een beetje glibberig door de regen – en dan geven we de

spullen aan papa, die in de boot staat. Mama komt aanlopen met een groot krat vol blikken groente, een pak hagelslag en nog meer boodschappen. Opeens hoor ik een grote bons, een paar plonzen en Alicia die heel hard moet lachen ...

Snel kijk ik achterom – de onderkant van het krat is losgegaan! Alle boodschappen rollen van de steiger af, het water in. Alicia en ik liggen helemaal dubbel van het lachen. Mama kijkt ook zó teleurgesteld naar het kapotte krat in haar handen.

‘Martine, waar slapen wij?’

‘In de voorpunt, kijk, doe de deurtjes maar open.’

Samen richten we onze slaapplek in.

‘Hé Alies, we gaan vanavond vroeg naar bed, ja? Kunnen we leuk nog even kletsen!’

De volgende morgen zit ik met een slaperig hoofd op het randje van het bed. Ik gaap nog eens diep en spring dan naar beneden, op de grond. Ik schrik me naar – een steek van pijn schiet door mijn been.

Geschrokken komt mama op mijn bons aanlopen.

‘Wat is er? Ben je gevallen?’

‘Ik weet het niet, ik sprong gewoon uit bed! Maar mijn knie doet al langer zeer.’

Voorzichtig probeer ik op te staan, maar heel gek ... ik kan gewoon niet op mijn been blijven staan. Ik zak erdoor!

‘Kom maar’, probeert mama me op te monteren. ‘Dan gaan we eerst eens eten, misschien is het daarna wel over.’

Een beetje chagrijnig ga ik aan tafel zitten. Stom hoor, zo’n zere knie! Maar na het eten is het niet over, en kan ik nóg niet op mijn been staan.

‘Tja’, zegt papa, ‘zó kunnen we niet naar de kerk. We moeten naar de dokter.’

Papa loopt naar de camping tegenover de boot om te kijken

of daar een EHBO-post is. Die is er wel, maar hij is gesloten in het weekend. Voor noodgevallen staat er een telefoonnummer vermeld. Maar ja, een zere knie is natuurlijk geen noodgeval. Toch moet er wel iets gebeuren. 'Laten we maar naar het ziekenhuis gaan, dan worden we in ieder geval gelijk goed geholpen', zegt papa.

'O, kijk eens, mam, er wordt aan de parkeerplaats gewerkt, nu moeten we een heel eind lopen naar de ingang van het ziekenhuis. Ik weet niet of ik dat wel kan.'

'Ja, ik zie het, maar er rijden karretjes die de mensen erheen brengen. Laten we maar even wachten tot er weer eentje komt.'

Even kijk ik opzij. Het lijkt me een heel groot ziekenhuis.

Dankzij de bordjes vinden we de juiste wachtkamer. Ik baal. Leuke eerste vakantiedag, hoor, maar niet heus. En nu kunnen we niet eens naar de kerk. Misschien is het allemaal voor niets, is het gewoon erge spierpijn of zo.

Gelukkig komt er vrij snel een dokter. Hij geeft me een hand en zegt: 'Waar heb je precies last van? Ga maar op de behandeltafel liggen, dan zullen we het eens bekijken.'

Ik vertel het hele verhaal van vanmorgen.

'Mijn knie doet zeer en ik kan hem niet goed buigen. Vandaag zakte ik er steeds door.'

'Aha, heb je een idee hoe het is gekomen?'

'Ik heb vorige week in een heel wilde zee gezwommen, daarna heb ik er last van gekregen.'

Volgens de man-in-witte-jas zou dat goed kunnen. Hij buigt mijn knie en bekijkt hem nauwkeurig.

'Ik denk dat je kniebanden wat uitgerekt zijn, je hebt misschien je knie verdraaid in de zee. Je krijgt er van mij een drukverband om. Dat moet je drie dagen laten zitten. Als het na twee weken nog niet over is, moet je naar je huisarts gaan.'

Gelukkig, dat valt mee! Nog twee weken ... dan is alles weer voorbij.

De verpleegkundige pakt mijn knie stevig in, daarna voelt het een stuk beter. Met z'n vieren gaan we weer terug naar de boot.

'Dan luisteren we dit keer een kerkdienst op een cd', stelt papa voor.

Die hele dag blijf ik zitten en probeer ik zo min mogelijk met mijn zere been te doen.

Drie dagen later ben ik het alweer bijna vergeten. Het drukverband is er vanmorgen afgehaald en ik heb er haast geen last meer van. Bovendien is het gelukkig stralend weer.

'Kom, we gaan zwemmen!' roep ik naar Alicia. Welke band is ook alweer van jou – de gele of de roze?'

Het wordt een fantastische vakantie. De zon schijnt bijna elke dag en we zwemmen heel veel. Alicia en ik doen spelletjes en natuurlijk varen we naar allemaal leuke plaatsjes en plekjes. M'n zusje en ik zijn de 'matrozen' en om de beurt staan we aan het roer.

Na anderhalve week wordt het tijd om het roer weer om te gooien richting Groningen.

'Jammer hè, Alies, dat het alweer bijna voorbij is!'

Gelukkig hebben we nog drie weken vakantie als we thuiskomen.

'Ha, kijk eens hoe hoog ik kan springen!' roept Alicia vanaf de trampoline.

'Wacht, ik kom er ook bij! Kun je al over de heg heen kijken?'
We proberen zo hoog mogelijk te springen.

'Haha, moet je daar eens kijken. Dan zie je de koster op de stoep lopen!'

Stiekem bespioneren Alicia en ik vanuit onze achtertuin de mensen op straat.

Opeens val ik op de trampoline.

'O nee, niet wéér dat been!' schiet het in een flits door me heen.

Ik strompel meteen van de trampoline af en hinkel min of meer naar de keuken.

'Mam, ik zak net weer door die knie. En kijk eens, volgens mij is hij veel dikker dan mijn andere knie!'

'Ja, ik zie het ook', zegt mama bezorgd. 'Ik zal straks eens naar de huisarts bellen om te vragen of we vandaag even langs kunnen komen.'

Terwijl mama naar de huisarts belt, zit ik te balen van mijn knie. Het trampolinespringen met Alicia was net zo leuk.

'Nou, laat mij die knie van jou maar eens zien!'

Weer zit ik op de behandeltafel. Buigen, strekken, en nog een keer buigen en strekken. Ondertussen vertel ik dat ik in Groningen naar het ziekenhuis ben geweest en dat ze daar dachten dat mijn kniebanden waren verrekt.

'Martine, ik denk dat er een scheurtje in je kniebanden zit. Ik zal een verwijsbriefje meegeven voor het Ikazia ziekenhuis in Rotterdam. Daar maken ze een röntgenfoto van je knie om eens goed te bekijken wat er aan de hand is. Dan helpen ze je daar wel verder.'

De steunband die we zelf hebben gekocht biedt misschien toch niet genoeg versteviging. Misschien maar goed dat er een keer foto's worden genomen.